

Uchwała nr 1/2021 z dnia 3 grudnia 2021 roku
w sprawie wystąpienia do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofia
Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie
z wnioskiem o nadanie dr. Michałowi Piekarskiemu
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych
w dyscyplinie naukowej filozofia
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną przez
Radę Dyscyplina Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie

Powołana w dniu 9 kwietnia 2021 r. (z późn. zmianą składu komisji z dnia 7 czerwca 2021 r.) przez Radę Dyscypliny Naukowej Filozofia Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, na podstawie art. 221 ust. 5 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym oraz § 36 ust. 1 p. 3 Statutu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie oraz § 6 Uchwały Nr 200/2019 Senatu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z dnia 23 października 2019 r. w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego doktora, działała w składzie:

osoby wyznaczone przez Radę Doskonałości Naukowej:

- prof. dr hab. Jacek Wojtysiak – przewodniczący
- dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk – recenzent
- dr hab. Tomasz Zarębski – recenzent
- dr hab. Tomasz Żuradzki – recenzent

osoby wyznaczone przez Radę Dyscypliny Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie:

- dr hab. Marcin Miłkowski – recenzent
- prof. dr hab. Robert Piłat – członek komisji
- dr hab. Adam Świeżyński – sekretarz

Działając na podstawie:

1. Ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018 poz. 1669, z późn. zm.),
2. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z dnia 30 stycznia 2018 r. poz. 261),
3. Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz.U. 2018 poz. 1818),
4. Uchwały Nr 200/2019 Senatu Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z dnia 23 października 2019 r. w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie,

komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

1. osiągnięcia naukowe, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2a Ustawy;
2. aktywność naukową habilitanta realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (por. art. 219 pkt. 3 Ustawy);
3. współpracę z otoczeniem społecznym i gospodarczym;
4. wskaźniki naukometryczne;
5. wynik kolokwium habilitacyjnego (por. art. 221 pkt. 9 Ustawy).

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-5 były:

1. Monografia pod tytułem: *Mechanizmy predycyjne i ich normatywność*, Liber Libri, Warszawa 2020, ss. 360.
2. Sporządzony przez habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym oraz wskaźników naukometrycznych (wraz z dostarczoną dokumentacją).
3. Sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć.
4. Dyskusja członków komisji habilitacyjnej po kolokwium habilitacyjnym nad jego przebiegiem oraz nad dorobkiem naukowym i aktywnością naukową kandydata oraz nad wnioskiem o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia habilitanta, przedstawione przez recenzentów opinie, przebieg kolokwium, a także przeprowadzoną dyskusję, Komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofia Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z wnioskiem o nadanie:

doktorowi Michałowi Piekarskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

- za nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego (TAK) – głosów: 7
- przeciw – (NIE) – głosów: 0
- WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ – głosów: 0

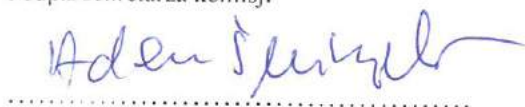
W posiedzeniu Komisji brało udział siedmiu członków Komisji.

Głosowanie zgodnie z art. 222 ust. 10 ustawy miało charakter jawny.

Podpis przewodniczącego komisji

Podpis sekretarza komisji

UZASADNIENIE

1. Informacje ogólne

Dr Michał Piekarski urodził się w 1984 roku. Ukończył z wyróżnieniem studia magisterskie na kierunku filozofia na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej UKSW w Warszawie (2007). W 2010 roku uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie filozofii na WFCh UKSW w Warszawie (na podstawie rozprawy: *Ewolucja Wittgensteinowskiej koncepcji związku języka ze światem*). Ponadto ukończył studia podyplomowe *Kwalifikacje pedagogiczne* oraz *Historia i wiedza o społeczeństwie z elementami edukacji europejskiej* w Wyższej Szkole Gospodarki krajowej w Kutnie. Od 2012 roku jest zatrudniony na UKSW w Warszawie na stanowisku adiunkta w Instytucie Filozofii.

2. Główne osiągnięcie habilitacyjne

Głównym osiągnięciem naukowym przedstawionym w ramach postępowania habilitacyjnego jest monografia pt. *Mechanizmy predyckcyjne i ich normatywność*, Liber Libri, Warszawa 2020, ss. 360. Publikacja posiada recenzentów wydawniczych, którymi są: dr hab. Adriana Schetz i prof. dr hab. Paweł Kawalec.

Ocena recenzentów:

Recenzenci powołani przez Centralną Komisję ds. Tytułów i Stopni przedstawili w recenzjach swoją ocenę wspomnianego głównego osiągnięcia naukowego habilitanta.

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk uznał, że habilitant w sposób przekonujący pokazał, iż przetwarzanie predyckcyjne odpowiada przynajmniej niektórym koncepcjom przetwarzania na wielu poziomach zróżnicowanej co do charakteru informacji poznawczej, zaś wykorzystane przez autora rozprawy prace klasyczne oraz z ostatnich lat świadczą o szerokiej perspektywie i dobrze ugruntowanej wiedzy na temat tego mechanizmu wyjaśniającego. Recenzent stwierdził, że „rozprawa habilitanta jest przedsięwzięciem imponującym, tak co do zakresu, jak i wieloaspektowości, którą w istocie rzeczy wymusza przedmiot badań” (s. 10). Podkreślił, że dr Piekarski jest znakomicie zaznajomiony nie tylko z bezpośrednio referowanymi, analizowanymi i

krytykowanymi koncepcjami, ale także z szerokim tłem tych koncepcji. Wśród uwag krytycznych recenzent wyszczególnił następujące kwestie: brak pogłębionej analizy pojęcia normatywności; brak przedstawienia przekonującej koncepcji metodologii zastosowanej w pracy; problematyczność hipotezy ontycznej, zaproponowanej przez autora. W podsumowaniu recenzent stwierdził, że praca dr. Piekarskiego „jest rezultatem detalicznych badań, które wnoszą wiele interesujących i ważnych dla filozofii wyników” (s. 14). Wyraził także przekonanie, że rozprawa jest napisana rzetelnie i ze śmiałością badawczą, a to należy uznać za jej duży walor.

Dr hab. Marcin Miłkowski zauważył, że praca habilitacyjna dr. Piekarskiego jest pierwszą opublikowaną w języku polskim monografią na temat tradycji badawczej określanej mianem „przetwarzania predykcyjnego” bądź „kodowania predykcyjnego”. „Monografia habilitanta nawet na tle coraz bogatszej światowej literatury stanowi novum, gdyż do tej pory opublikowano bodaj jedynie dwie inne monografie na ten temat (...), a trzecia, poświęcona obronie zasady energii swobodnej (...) jeszcze nie ukazała się drukiem (...)” (s. 2). W opinii recenzenta dr Piekarski bardzo dobrze wywiązał się z postawionego przez siebie zadania badawczego, skupiając się przede wszystkim na filozoficznych i teoretycznych założeniach opisywanej tradycji badawczej. Na szczególną uwagę zasługuje piąty rozdział pracy, gdyż przedstawiona w nim została bardzo oryginalna i kontrowersyjna idea autora, a mianowicie, że istnieją pewne obiekty, nazywane przez niego „ograniczeniami”, które tak modyfikują działanie mechanizmów normatywnych, że nie dochodzi do powstania problemu ciemnego pokoju. „Co prawda, przedstawione przez habilitanta rozwiązanie problemu jest szkicowe (w tym sensie, że nie sposób byłoby zbudować na jego podstawie modeli obliczeniowych, co jest główną metodą modelowania umysłu w przetwarzaniu predykcyjnym), ale na pewno jest godne uwagi i oryginalne” (s. 6). Jednocześnie recenzent ocenił, że proponowane rozwiązanie jest kontrowersyjne, ponieważ „podważa założenia bardzo wielu interpretacji przetwarzania predykcyjnego, a przy tym nie jest do końca jasne, w jaki sposób te relacje mają wpływać na działanie modeli generatywnych” (s. 6). Ponadto uznał, że dr Piekarski stosuje ryzykowną strategię badawczą, wskutek czego naraża się na zarzut popełnienia błędu ekwiwokacji. „Mimo początkowego sceptycyzmu stwierdzam, że istotnie prowadzi ona do ciekawych spostrzeżeń” (s. 7). W opinii recenzenta przedstawiona do oceny monografia świadczy o dojrzałości badawczej dr. Piekarskiego, jego rozległej erudycji oraz wysokich kompetencjach filozoficznych, a także odwadze w zajmowaniu się problemami trudnymi. „Nie ulega dla mnie wątpliwości, że praca ta stanowi osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój jego

dyscypliny naukowej (...)” (s. 7).

Dr hab. Tomasz Zarębski także podkreślił, że rozprawa dr. Piekarskiego jest pierwszą monografią w Polsce poświęconą tak obszernie problematyce przetwarzania predykcijnego. „Pod względem formalnym i strukturalnym rozważania Habilitanta ułożone są w klarowny, złożony argument, w którym wskazuje on pięć hipotez głównych i dwie hipotezy pomocnicze (...)” (s. 5). Recenzent stwierdził, że całość rozważań dr. Piekarskiego charakteryzuje się spójnością, wysoką świadomością metodologiczną i samodzielnością zarówno w polemikach z dyskutowanymi stanowiskami, jak i w formułowaniu własnych tez. Recenzent uznał, że, uwzględniając całość argumentacji habilitanta, wypada zgodzić się z nim, iż osiągnął zamierzony cel, którym było: a) „zapropozowanie oryginalnej perspektywy myślenia o biologicznych mechanizmach normatywnych w kategoriach normatywności eksplanacyjnej”; b) „wykazanie, że zaproponowana koncepcja pozwala na uzasadnienie tezy, że istnieje określona przyczynowa rzeczywistość pomiędzy naszymi przekonaniem a działaniami, które podejmujemy na podstawie tych przekonań (rozumianych w przetwarzaniu predykcijnym jako wysokopoziomowe założenia dotyczące świata)” (s. 7). Ponadto wyraził opinię, że wprawdzie lektura książki dr. Piekarskiego nie musi w pełni przekonać czytelnika do przedstawionych rozwiązań teoretycznych, ale opublikowana książka „przedstawia przemyślane i starannie uzasadnione stanowisko, z którym warto podjąć poważny dialog” (s. 7).

Dr hab. Tomasz Żuradzki podkreślił, że habilitant nie tylko szczegółowo referuje poglądy dotyczące przetwarzania predykcijnego, ale także przedstawia różne ich braki i trudności, niekiedy prowadząc drobiazgowo polemiki, a czasami znacznie wychodząc poza dyskusje z zakresu kognitywistyki czy filozofii umysłu. Jednak w opinii recenzenta układ książki nie jest w pełni przejrzysty. „Na przykład, nie jest zrozumiałe, dlaczego Rozdział I poświęcony jest krytyce koncepcji PP wysuniętej akurat przez Zahaviego. Autor nie uzasadnił, dlaczego ta akurat krytyka jest omówiona na samym początku i dlaczego ona właśnie jest tak ważna, by otwierać książkę. Tym bardziej, że kluczowe definicje (np. modele beyesowskie, tzw. koce Markowa, inżynieria odwrotna itd.) pojawiają się dopiero w Rozdziale II, choć definiowane terminy są wykorzystywane już w Rozdziale I” (s. 2-3). Zasadnicza teza książki jest, w opinii recenzenta, oryginalna i drobiazgowo uzasadniona, ale praca nie jest wolna od pewnych słabości. Dotyczą one m.in. trafności sposobu przedstawienia poglądów Korsgaard; opisu stanowisk Davidsona i Anscombe; utożsamienia terminów normatywność i racjonalność; niejasnego powiązania bayesianizmu z

problemami badanymi przez Kahnemana i Tverskiego. Recenzent zwrócił także uwagę na inne usterki obecne w tekście, takie jak: niejasność, czy autor zna omawiane poglądy z oryginalnych tekstów czy z ich omówień; obecność błędów językowych i tych związanych z tłumaczeniem tekstów obcojęzycznych; inne błędy edytorskie i powtórzenia. Ponadto ocenił, że przedstawienie treści argumentów wyłącznie w języku polskim utrudnia upowszechnianie badań naukowych habilitanta w szerszych międzynarodowych kręgach, a nawet uniemożliwia rzetelne konfrontowanie się z najnowszymi osiągnięciami i sprawdzenie, na ile tezy te i argumenty są faktycznie nowe, odkrywcze czy wartościowe. „(...) publikowanie w języku polskim na tym etapie kariery i w tego typu dyscyplinach, gdzie praktycznie całość aktualnych prac badawczych prowadzona jest po angielsku, ma sens przede wszystkim popularyzatorski, czyli wtedy, gdy monografia umożliwia zapoznanie się z ogólnym zarysem danego problemu szerokiemu kręgowi czytelników zainteresowanych danym tematem” (s. 10). Jednocześnie recenzent zaznaczył, że wspomniane uwagi krytyczne są naturalne dla każdej recenzji i nie wpływają negatywnie na całość jego oceny osiągnięcia badawczego, które ocenia pozytywnie. „Pomimo omówionych wyżej braków, dotyczących albo kwestii merytorycznych, które nie są ściśle centralne dla zamierzenia badawczego, albo kwestii techniczno-pisarskich, uznaję, że przedstawiona jako osiągnięcie naukowe monografia pt. *Mechanizmy predykcyjne i ich normatywność* spełnia ustawowe wymogi stawiane rozprawom habilitacyjnym” (s. 8).

3. Aktywność naukowa:

Ad 1. – autorstwo lub współautorstwo monografii naukowych.

Do oceny komisji przedstawiono jedną monografię pt. *Logika – Gramatyka – Pragmatyka. Ewolucja Wittgensteinowskiej koncepcji związku języka ze światem*, Wydawnictwo Naukowe UKSW, Warszawa 2014, ss. 258.

Ad 2. – autorstwo lub współautorstwo rozdziałów w monografiach naukowych.

Do oceny przedstawiono: 1 rozdział w monografiach opublikowany przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 2 rozdziały w monografiach opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora (oba w j angielskim).

Ad 3. – członkostwo w redakcjach naukowych monografii.

Do oceny zgłoszono 2 członkostwa w redakcjach naukowych po uzyskaniu stopnia doktora, dotyczące redakcji 2 numerów czasopisma naukowego *Studia Philosophiae Christianae*.

Ad 4. – autorstwo artykułów w czasopismach naukowych.

Do oceny przedstawiono: 1 artykuł opublikowany przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 27 artykułów opublikowanych po uzyskaniu stopnia doktora, w tym 12 artykułów opublikowanych w j. angielskim. 6 artykułów opublikowano w czasopismach zagranicznych. Dodatkowo przedstawiono 4 artykuły recenzyjne (1 w czasopiśmie zagranicznym) oraz 1 tłumaczenie artykułu z j. ang., opublikowane w czasopiśmie.

Ad 5. – wystąpienia na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych.

Do oceny zgłoszono 4 wystąpienia przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 40 wystąpień po uzyskaniu stopnia doktora, w tym 20 na konferencjach międzynarodowych.

Ad 6. – udział w komitetach organizacyjnych i naukowych konferencji krajowych lub międzynarodowych.

Do oceny przestawiono 2 udziały w komitetach organizacyjnych konferencji o zasięgu krajowym przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 9 udziałów w komitetach organizacyjnych konferencji i spotkań naukowych po uzyskaniu stopnia doktora, w tym 3 o zasięgu międzynarodowym.

Ad 7. – uczestnictwo w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowe w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych.

Do oceny przedstawiono 2 udziały w realizacji projektów, w tym 1 udział w charakterze kierownika projektu (NCN) i 1 udział w charakterze wykonawcy projektu.

Ad 8. – członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych.

Do oceny przestawiono 6 członkostw, w tym 5 członkostw w towarzystwach naukowych o zasięgu międzynarodowym.

Ad 9. – informacja o odbytych stażach w instytucjach naukowych.

Do oceny przedstawiono 2 kilkudniowe pobyty naukowe odbyte w instytucjach zagranicznych.

Ad 10. – członkostwo w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism.

Do oceny przedstawiono 1 członkostwo (członek redakcji) w czasopiśmie spoza listy MEiN.

Ad 11. – recenzowane prace naukowe.

Do oceny przedstawiono informację o recenzjach prac naukowych w 6 czasopismach krajowych i 5 czasopismach zagranicznych.

Ad 12. – uczestnictwo w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych.

Brak.

Ocena recenzentów:

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk, oceniając aktywność naukową habilitanta, stwierdził, że sukcesywnie wprowadza on swoje idee do obiegu międzynarodowego, o czym świadczą m.in. opublikowane artykuły w czasopismach zagranicznych. Recenzent ocenił, że dr Piekarski posiada publikacje, które towarzyszą głównej rozprawie i wskazują na to, że „praca badawcza była na bieżąco dyskutowana w postaci mniejszych tekstów naukowych” (s. 16). Ponadto dr Piekarski aktywnie uczestniczy w życiu naukowym zarówno w kraju, jak i w kontekście międzynarodowym, o czym przekonuje jego liczne uczestnictwo w konferencjach międzynarodowych i nawiązane kontakty naukowe. Jednocześnie recenzent zauważył, że habilitant „w ograniczonym zakresie rozwijał współpracę międzynarodową i odbywał staże zagraniczne w renomowanych i istotnych dla prowadzonych przez siebie badań ośrodkach naukowych” (s. 17).

Dr hab. Marcin Miłkowski uznał, że sama liczba artykułów świadczy o dużej pracowitości habilitanta i znacznie przewyższa dorobek wielu innych kandydatów do stopnia doktora habilitowanego. Podkreślił, że część z tych prac ukazała się w dobrych czasopismach międzynarodowych i spotkała się z pewnym odzewem (m.in. krytyczny artykuł o etyce zwierząt w podejściu Davida Gunkela i Marka Coeckelberga, na który krytykowany autorzy odpowiedzieli). „W świetle tego, co zostało wyżej napisane, uważam, że pan dr Michał Piekarski jest w pełni dojrzałym badaczem i ma solidny dorobek naukowy, stanowiący znaczny wkład w rozwój filozofii” (s. 9).

Dr hab. Tomasz Zarębski stwierdził, że „pod względem liczebności dorobek dra Piekarskiego należy uznać za zupełnie wystarczającą podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie filozofia” (s. 2). Recenzent podkreślił, że jest to dorobek w znacznej mierze międzynarodowy. Habilitant bierze czynny udział w debatach i kształtuje swoje poglądy w dialogu z innymi filozofami, o czym świadczy polemiczny i krytyczny charakter sporej części jego tekstów. „Zyskał krajowe i międzynarodowe uznanie w świecie filozoficznym, czego świadectwem są również kierowane do niego zaproszenia do współpracy i recenzowania artykułów naukowych. Jego teksty mają wysokie wskaźniki bibliometryczne” (s. 2). Oceniając całość dorobku naukowego habilitanta, recenzent uznał, że dorobek ten charakteryzuje się wysokim poziomem naukowym, dbałością o język i precyzję pojęciową, a także przywiązaniem do klarowności wyводу. „Da się więc w jego tekstach zauważyć zarówno rzetelny warsztat naukowy, jak i dużą samodzielność

badawczą” (s. 5).

Dr hab. Tomasz Żuradzki ocenił, że habilitant posiada zdolność publikowania w czasopiśmie naukowych i inną wartościową aktywność naukową. Jednak zestawienie elementów aktywności naukowej dr. Piekarskiego wskazuje na to, że ma ona w przeważającej mierze charakter lokalny. Mimo to „(..) Habilitant spełnia ustawowe kryterium innej aktywności naukowej, czyli wykazuje się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej” (s. 9).

6. Współpraca z otoczeniem społecznym i gospodarczym:

Ad 1. – współpraca z sektorem gospodarczym.

Do oceny przedstawiono 2 formy współpracy w ramach programów edukacyjnych dla młodzieży i dorosłych.

Ad 2. – udział w zespołach eksperckich lub konkursowych.

Do oceny przedstawiono 1 udział w zespole konkursowym.

Ocena recenzentów:

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk dostrzegł elementy współpracy habilitanta z otoczeniem społecznym w postaci prowadzenia zajęć dla uczniów szkół licealnych, a także wykładów w ramach Uniwersytetu III wieku oraz członkostwa w Komitecie Okręgowym Olimpiady Filozoficznej w Warszawie.

Dr hab. Marcin Miłkowski podkreślił fakt, że dr Piekarski był członkiem Komitetu Okręgowego Olimpiady Filozoficznej w Warszawie oraz prowadził wykłady z filozofii umysłu dla Uniwersytetu III wieku w Milanówku, a także gościł w popularyzatorskich audycjach radiowych.

Dr hab. Tomasz Zarębski ocenił, że aktywność organizacyjna, ekspercka i popularyzatorska świadczą o tym, iż dr Piekarski z nawiązką wypełnia kryteria wymagane przy ubieganiu się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie filozofia.

7. Wskaźniki naukometryczne:

Przedstawiono udokumentowane wskaźniki.

Ad 1 – punktacja Impact Factor.

9,366

Ad 2. – liczba cytowań publikacji (bez autocytowań).

26 (wg Publish or Perish)

Ad 3. Indeks Hirscha.

4(4) (wg Publish or Perish); 2(1) (wg. Web of Science); 1(1) (wg Scopus)

Ad 4. Liczba punktów MEiN.

537 pkt. (najwyżej punktowana publikacja w formie artykułu: 70 pkt).

Ocena recenzentów:

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk stwierdził, że dane bibliometryczne wskazują, iż dr Piekarski posiada w swoim dorobku teksty naukowe będące w obiegu naukowym.

Dr hab. Marcin Miłkowski ocenił, że z załączonego szczegółowego raportu bibliometrycznego wynika, iż sumaryczny impact factor wynosi 9,366, co jest stosunkowo wysokim wynikiem dla osób na etapie kariery naukowej, na którym znajduje się habilitant. Rezultat ten wynika jednak z publikowania w czasopismach w dużej mierze niefilozoficznych, lecz publikujących sporadycznie prace filozofów. „(...) jakościowa analiza cytowań wskazuje, że prace habilitanta na temat normatywności przetwarzania predykcyjnego oddziałują już na znanych i cenionych autorów” (s. 8).

Dr hab. Tomasz Zarębski wysoko ocenił wskaźnik naukometryczne habilitanta, uznając, że świadczą one o międzynarodowej rozpoznawalności jego dorobku naukowego.

W konkluzjach swoich recenzji wszyscy recenzenci uznali, że dr Michał Piekarski posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny filozofii oraz wykazał się istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej instytucji naukowej, w tym także gdy chodzi o instytucje zagraniczne.

Sprawozdanie z przebiegu posiedzenia komisji habilitacyjnej

Posiedzenie komisji habilitacyjnej obejmowało następujące części: 1) kolokwium habilitacyjne z udziałem kandydata; 2) dyskusję członków komisji nad przebiegiem kolokwium habilitacyjnego; 3) dyskusję nad dorobkiem naukowym i aktywnością naukową kandydata oraz nad wnioskiem o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego; 4) głosowanie nad uchwałą o wystąpieniu do Rady

Dyscypliny Naukowej Filozofia UKSW w Warszawie z wnioskiem o nadanie dr. Michałowi Piekarskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Posiedzenie komisji rozpoczął przewodniczący komisji, który powitał członków komisji uczestniczących w posiedzeniu oraz habilitanta.

1) Sprawozdanie z przebiegu kolokwium habilitacyjnego dr. Michała Piekarskiego

Kolokwium habilitacyjne rozpoczął przewodniczący komisji. Następnie sekretarz komisji krótko zaprezentował sylwetkę naukową habilitanta. W dalszej części przewodniczący komisji poprosił habilitanta o przedstawienie głównego osiągnięcia naukowego. Dr Michał Piekarski zaprezentował swoje osiągnięcie naukowe, omawiając główne tezy i wnioski zawarte w monografii *Mechanizmy predyktcyjne i ich normatywność* (Liber Libri, Warszawa 2020) oraz ustosunkował się do niektórych uwag zawartych w recenzjach.

W dalszej kolejności rozpoczęto zadawanie pytań habilitantowi przez członków komisji, na które kandydat udzielił odpowiedzi.

Prof. dr hab. Robert Piłat zapytał habilitanta, jak wyobraża sobie reprezentowanie w ludzkim systemie poznawczym probabilistycznych własności otoczenia w świetle znanych badań, które zresztą przypomina w książce, że ludzkie kompetencje probabilistyczne są bardzo ograniczone? W sytuacji, kiedy powinniśmy posiadać i stosować reprezentacje o charakterze probabilistyczny, stosujemy wszak nieprobabilistyczne heurystyki.

M. Piekarski wyjaśnił, że system oblicza prawdopodobieństwo w uproszczony sposób. Ponadto stwierdził, że świadomie unikał wchodzenia w spór o reprezentacjonizm. Niezależnie od tego przyznał, że jest mu bliżej do reprezentacjonizmu niż do stanowiska przeciwnego. Natomiast nie można rozumieć reprezentowania w sensie obrazowym czy wyobrażeniowym. Mamy po prostu rozkłady prawdopodobieństwa, które kodują rozkłady prawdopodobieństwa ze świata, po to, aby powiązać je z innymi rozkładami prawdopodobieństwa, które postrzegamy przy pomocy pól zmysłowych.

Kontynuując, R. Piłat zapytał o pojęcie normatywności oparte na idei wzorców, na postulacie, że podmiot poznający wyszukuje realne wzorce, które sprawdzają się najlepiej z ogólniejszego punktu widzenia (korzyści dla organizmu, przeżycia w otoczeniu, kontroli działania), te wzorce mają

charakter normatywny. Uznał je za okrojone rozumienie normatywności. Realizujemy normę nie wtedy, gdy działamy zgodnie z nią (co może się stać przez przypadek), lecz kiedy działamy z uwagi na normę. Wyjaśnienie tego „z uwagi” jest przedmiotem współczesnych badań normatywności, jak np. w twórczości Christine Korsgaard. W jaki sposób da się wyprowadzić pełne pojęcie normatywności z proponowanego przez habilitanta znaturalizowanego, minimalnego pojęcia normatywności?

M. Piekarski odpowiadając, zgodził się z wielopoziomowym rozumieniem normatywności. W jego rozumieniu normatywność znaturalizowana funduje podstawy dla normatywności wyższego rzędu. U podstaw naszego doświadczenia leży bowiem relacja, która wytwarza określony wzorzec działania. Ten wzorzec można uznać za normę działania funkcjonującą na poziomie najbardziej podstawowym. Habilitant opowiedział się za pośrednią wersją rozumienia normatywności, która ujawnia się na wyższych poziomach, gdzie funkcjonują określone reguły działania.

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk zapytał o ujęcie normatywności u Johna McDowella i poprosił o odniesienie się do jego stanowiska.

M. Piekarski przyznał, że zbyt mało skorzystał z poglądów przywołanego badacza. Usprawiedliwił to tym, że nie chciał, aby jego praca nadmiernie się rozrosła. Zadeklarował, że zamierza szerzej uwzględnić to stanowisko w swoich dalszych badaniach.

T. Kołodziejczyk zapytał następnie o kwestię relacji w złożonych systemach w kontekście normatywności, gdyż mimo formułowania tez ontologicznych habilitant nie przeprowadza analiz o charakterze ontologicznych.

M. Piekarski zgodził się z tym, że w jego stanowisku zabrakło uwzględnienia pogłębionej analizy ontologicznej, która umożliwiłaby pełniejsze uzasadnienie tezy ontologicznej, jaką sformułował w pracy.

Dr hab. Tomasz Zarębski zapytał habilitanta o to, gdzie umieściłby swoje badania nad zjawiskiem przetwarzania predykcijnego: bliżej tradycyjnej spekulatywnej (operującej głównie na pojęciach) filozofii czy bliżej kognitywistyki rozumianej jako empiryczna nauka badająca umysł i jego funkcjonowanie. T. Zarębski podkreślił, że w dorobku habilitanta znajdują się zarówno publikacje bliskie sferze empirycznej (np. *Frontiers in Psychology*, *Techné*), dopytując jaką specyficzną rolę w takich badaniach habilitant przypisuje filozofii.

W odpowiedzi M. Piekarski podkreślił, że wciąż poszukuje właściwego miejsca swoich badań w ogólnym podziale nauk i dyscyplin, jednak przede wszystkim traktuje filozofię jako naukę

uprawnioną do eksplikacji pojęć i problemów występujących w naukach empirycznych oraz wyprowadzania teoretycznych konsekwencji ustaleń empirycznych.

Dr hab. Tomasz Żuradzki zapytał o dalsze plany naukowe habilitanta, jakie elementy swojej pracy zamierza dalej rozwijać i co według niego jest warte prowadzenia dalszych dociekań?

M. Piekarski zadeklarował, że zamierza nadal rozwijać badania nad relacjami motywacyjnymi, którym poświęcił swoje kolejne prace naukowe w ramach artykułów przesłanych już do publikacji. Ponadto chce zająć się wymiarem energetycznym oraz ograniczeniami w ramach wyjaśnień mechanistycznych. Zamierza także zająć się przetwarzaniem predykcijnym w ekologii w kontekście środowiskowym. Interesuje go także dalsze precyzowanie pojęcia normatywności oraz krytyka twierdzenia o występowaniu normatywności na poziomie czysto biologicznym

Dr hab. Marcin Miłkowski spytał habilitanta, jak naukowcy tworzący modele predykcyjne powinni zareagować na przedstawioną w książce koncepcję relacji motywacyjnych i nastawień: czy powinni zmodyfikować modele obliczeniowe (i np. uwzględnić relacje motywacyjne w modelach generatywnych), czy też relacje motywacyjne powinny być uwzględnione jako elementy zewnętrzne wobec samych modeli generatywnych?

M. Piekarski odpowiedział, że wyjaśnienia powinny uwzględniać komponenty środowiskowe. Przetwarzanie predykcyjne musi uwzględniać różne modele i nie być monistyczne ze względu na wielopoziomowość zjawisk i procesów. Same modele obliczeniowe wydają się niewystarczające.

Dr hab. Adam Świeżyński zapytał o hipotezę normatywności rozproszonej i o to, w rozwiązywaniu jakich problemów może się okazać użyteczna?

M. Piekarski odpowiedział, że lokalna normatywność naszego aparatu poznawczego zakłada normatywność obecną w środowisku. Stąd pomysł rozwinięcia wspomnianej tezy na gruncie ekologii poznawczej. Habilitant dostrzegł zastosowanie swojego pomysłu w szeroko rozumianym środowisku kulturowym. Zastosowanie może dotyczyć także obszaru normatywności etycznej.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak zapytał, które z pojęć normatywności wewnętrznej jest habilitantowi bliższe i dlaczego – statystyczne (kryterium normatywności wewnętrznej spełniają te zachowania, mechanizmy etc., które w danej grupie są częstsze) czy utilitarne (kryterium to spełniają te zachowania, mechanizmy etc., które są korzystne z punktu widzenia przetrwania osobniczego i gatunkowego)?

M. Piekarski odpowiedział, że odrzuca wyjaśnienia adaptacyjne, gdyż wiąże się z tym przypisywanie normatywności, a nie normatywność wewnętrzna, której poszukuje. Normatywność

jest przypisana systemowi ze względu na relacje zachodzące pomiędzy komponentami mechanizmu. Jego model normatywności opiera się na relacji motywacyjnej.

J. Wojtysiak zapytał także, w jakim sensie mózg przeprowadza wnioskowania?

M. Piekarski wyjaśnił, że nie ma na myśli potocznego rozumienia terminu wnioskowanie. Chodzi mu raczej o wykorzystywanie reguły Bayesa. Gdy mówi o wnioskowaniu, chodzi mu o to, że mózg na podstawie rozkładu prawdopodobieństwa pewnych stanów świata generuje rozkłady prawdopodobieństwa o tych stanach świata. A więc wnioskowanie jest aproksymacją reguły Bayesa

Po wyczerpaniu wszystkich pytań przewodniczący komisji podziękował habilitantowi za obecność i udzielenie odpowiedzi, a następnie poprosił go o opuszczenie posiedzenia, zamykając kolokwium habilitacyjne.

2) Sprawozdanie z dyskusji nad przebiegiem kolokwium habilitacyjnego

Po opuszczeniu posiedzenia przez habilitanta odbyła się dyskusja członków komisji nad odpowiedziami udzielonymi przez kandydata.

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk wyraził opinię, że habilitant zaprezentował w swoich odpowiedziach duży poziom ogólności. Uznał, że na swoje pytania nie uzyskał w pełni satysfakcjonującej odpowiedzi. Habilitant nie zawsze odpowiadał wprost na zadane pytanie i zbyt słabo rozwijał uzasadnienie swojego stanowiska.

Dr hab. Marcin Miłkowski wyraził opinię, że habilitant znakomicie i imponująco odpowiedział na pytanie prof. Żuradzkiego dotyczące planów naukowych. Jednocześnie podkreślił, że jest zadowolony z odpowiedzi habilitanta, iż jego koncepcja relacji motywacyjnych i nastawień powinna być uwzględniona w ramach pluralistycznego podejścia do wyjaśniania jako element osobny wobec obliczeniowych modeli predykcyjnych

Prof. dr hab. Robert Piłat zgodził się, że w odpowiedzi na pytania habilitant stosował czasem strategię unikania, na przykład przy pytaniu o wkład McDowella. Jednak, jeśli chodzi o oba jego pytania, odpowiedzi były bardziej konkretne. W odpowiedzi na pytanie pierwsze o reprezentację własności probabilistycznych otoczenia dr Piekarski zmodyfikował korzystnie swój pogląd

(wprowadził pojęcie wskaźników probabilistycznych), co jest dowodem na jego dalszą pracę nad uzyskanymi wynikami. W odpowiedzi na pytanie o normatywność pokazał, że dobrze rozumie różnicę pomiędzy zredukowanym i właściwym stosowaniem pojęcia norma, bronił jednak poglądu naturalistycznego z uwagi na potrzebę wyjaśnienia, jak normy działają na ludzi (nie zaś tego, czym normy są). Jest to odpowiedź częściowo wymijająca (skoro wciąż nie wiemy, czym są normy, a habilitant nie wchodzi w tę dyskusję), lecz mamy tu postęp, ponieważ wiele obserwacji o oddziaływaniu norm zachowa zapewne ważność przy różnych filozoficznych ujęciach samej natury norm.

Dr hab. Adam Świeżyński ocenił, że odpowiedź na zadane pytanie nie była całkowicie zadowolająca z powodu małej konkretności. Natomiast na część pozostałych pytań odpowiedział trafnie i z tych odpowiedzi można być zadowolonym. Pozytywnie ocenił samoświadomość habilitanta oraz jego samokrytycyzm, które świadczą o stałym konfrontowaniu i weryfikowaniu swojego stanowiska.

Dr hab. Tomasz Zarębski wyraził opinię, że habilitant nie odpowiadał wprost na niektóre ze stawianych mu pytań. Uznał ten fakt za mankament. Jednak z drugiej strony docenił szczerść habilitanta i jego otwartość w wyrażaniu wątpliwości i wahań co do kształtu i kierunku rozwoju swojego projektu. T. Zarębski ostatecznie uznał kolokwium za zadowolające i wyraził pozytywną opinię w kwestii przyjęcia tego kolokwium.

Dr hab. Tomasz Żuradzki wyraził opinię, że na wiele pytań odpowiedzi habilitanta były mało konkretne. Habilitant w swoich odpowiedziach poruszał się na ogólnym poziomie filozoficzności. Jednocześnie stwierdził, że na swoje pytanie uzyskał satysfakcjonującą, precyzyjną odpowiedź.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak ocenił, że wypowiedzi habilitanta na kolokwium dziedziczą wszystkie wady jego rozprawy habilitacyjnej. Trzeba jednak przyznać, że habilitant na serio potraktował otrzymane recenzje i opinie o swojej rozprawie oraz przemyślał jej słabe punkty. Habilitant potrafi wejść w dyskusję, odnosząc się do stawianych zarzutów. W jego wypowiedziach widać ogromną pasję badawczą i zdolność do skupiania się na poruszanych problemach. Wszystko to przemawia za tym, by – z zachowaniem uwag krytycznych – przyjąć kolokwium.

Na zakończenie dyskusji przeprowadzono głosowanie w sprawie przyjęcia kolokwium habilitacyjnego, w wyniku którego członkowie komisji jednogłośnie postanowili przyjąć kolokwium.

3) Sprawozdanie z dyskusji członków komisji na temat dorobku naukowego i aktywności naukowej dr. Michała Piekarskiego oraz nad wnioskiem o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Przed rozpoczęciem dyskusji sekretarz komisji przypomniał aktywność naukową i dorobek naukowy habilitanta, prezentując zestawienie dotyczące poszczególnych grup jej osiągnięć naukowych.

Przewodniczący komisji rozpoczął dyskusję i zachęcił członków komisji do wypowiedzi.

Wszyscy członkowie komisji podtrzymali swoje oceny dorobku naukowego i aktywności naukowej habilitanta wyrażone w recenzjach lub w pisemnych opiniach.

Dr hab. Sebastian Tomasz Kołodziejczyk ocenił, że habilitant nie uporządkował w należyty sposób tematyki zaprezentowanej w swoim osiągnięciu naukowym. Jednocześnie podtrzymał swoją pozytywną ocenę wyrażoną w konkluzji recenzji.

Dr hab. Marcin Miłkowski stwierdził, że w pracy badawczej habilitanta zauważalny jest istotny postęp: podejmowana tematyka jest ambitna, a jednocześnie coraz lepszy jest warsztat metodologiczny. Habilitant publikuje w coraz lepszych czasopismach i coraz bardziej uczestniczy w światowej dyskusji.

Dr hab. Tomasz Zarębski zaznaczył pojęciowe niedopracowanie projektu przede wszystkim w wyjściowej kwestii pojmowania normatywności przez habilitanta. Podkreślił, że przedstawione w pracy pojęcie normatywności oscyluje w stronę obliczeniowego modelu (Bayesowskiego), bliskiego podejściu, które można określić mianem regularyzmu, którego słabą stroną jest to, że faktyczna powtarzalność zdarzeń czy procesów nie generuje przez to ich normatywnego charakteru. T. Zarębski zwrócił uwagę na erudycyjność i „śmiałość” projektu Piekarskiego oraz jego filozoficzne kompetencje. Jednoznacznie pozytywnie cenił też dorobek naukowy habilitanta. W konkluzji wyraził pozytywną opinię w kwestii nadania M. Piekarskiemu stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Tomasz Żuradzki ocenił, że habilitant jest samodzielnym badaczem, który wprowadzając błędy, ale ma odwagę podejmować zagadnienia ważne i trudne zarazem. Jednocześnie potrafi dostrzec te błędy i skorygować swoje stanowisko.

Prof. dr hab. Robert Piłat zauważył, że w swojej opinii sformułował w ośmiu punktach osiągnięcia poznawcze rozprawy, zaś w trzech punktach zarzuty. Tamte osiem punktów podtrzymał – są to mniejsze lub większe, konkretne wyniki poznawcze. Z trzech zarzutów po odpowiedziach habilitanta, pozostawiłby nadal jedynie ten dotyczący niezasadnej redukcji normatywności. Natomiast z wypowiedzi habilitanta wynika, że w ciągu roku od publikacji pracy zmodyfikował korzystnie pozostałe dwa poglądy, dotyczące relacji probabilistycznego modelu i reprezentacji do niepewności rozumianej jako cecha otoczenia. Wydaje się, że chociaż habilitant proponuje naturalistyczny program, w którym niektóre ważne pytania filozoficzne nie uzyskują odpowiedzi tylko przeformułowanie, to jednak jego pogląd jest otwarty i nie blokuje dogmatycznie drogi do nowych rezultatów, co R. Piłat uważa za wielką zaletę. Oddzielając więc starannie punkty niezgody od oceny dokonania, R. Piłat wyraził poparcie dla nadania dr. Piekarskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Dr hab. Adam Świeżyński zauważył, że badania prowadzone przez habilitanta posiadają oddziaływanie międzynarodowe, co wyraża się w jego publikacjach i wystąpieniach konferencyjnych. Uznał także, że dorobek naukowy habilitanta stanowi istotny wkład od dyscypliny filozofia, gdyż autor zaprezentował w nim twórcze propozycje w zakresie podejmowanej tematyki oraz własne stanowisko odnośnie do zagadnienia mechanizmów predykcyjnych i ich związków z normatywnością.

Prof. dr hab. Jacek Wojtysiak ocenił, że rozprawa habilitanta jest reprezentatywną próbką trzech wad, które występują w wielu współczesnych habilitacjach. Po pierwsze, autor chce przekazać wszystko, co wie i czego nie wie – powstaje tak bogaty erudycyjnie chaos. Niestety, recenzje pokazują, że autor nie wszystko przeczytał dokładnie, a dokładność powinna być przecież ważniejsza od ilości. Po drugie, poziom logicznej elegancji pracy jest niski. Habilitant nie dba o ścisłość, poprawność definicyjną, rozumowania gubią się w gąszczu przykładów etc. Po trzecie, autorski wkład własny jest niejasny. Autor próbuje powiedzieć coś nowego od siebie, ale za bardzo nie wie, co. Gdy czytelnik próbuje wydestylować ten wkład, okazuje się, że mamy do czynienia ze starym banałem. Pomimo tych wad prof. Wojtysiak wysoko ocenił przedłożoną rozprawę, przede wszystkim ze względu na to, że stanowi ona unikalny, bogaty i krytyczny przegląd najnowszych teorii z zakresu filozofii biologii i kognitywistyki oraz zestawia je z punktu widzenia (odległej od niej) problematyki normatywności. Dr Piekarski – skądinąd uzdolniony do pracy w ramach kilku paradygmatów filozoficznych – jak najbardziej zasługuje na stopień doktora habilitowanego.

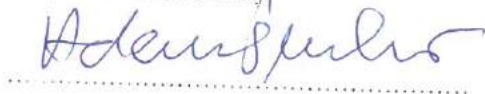
Po zakończeniu dyskusji przewodniczący komisji zarządził głosowanie nad uchwałą o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofii UKSW w Warszawie z wnioskiem o nadanie dr. Michałowi Piekarskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Na podstawie recenzji, przebiegu kolokwium habilitacyjnego oraz dyskusji w trakcie posiedzenia komisji habilitacyjnej, powołanej przez Radę Dyscypliny Naukowej Filozofii UKSW w Warszawie w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Michała Piekarskiego, jej członkowie uznali, iż „posiada w dorobku osiągnięcia naukowe (...), stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny” oraz wykazał się ona „istotną aktywnością naukową (...) w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej”, co oznacza, iż spełnia wymagania sformułowane w art. 219 ust 1 Ustawy, dlatego jednogłośnie podjęli uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Naukowej Filozofii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie z wnioskiem o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Pełniący przewodniczącego komisji

.....

Pełniący sekretarza komisji

.....

